

štev. 4.

Priloga „Vrtcu“.

XXI. tečaj.

V Ljubljani, dne 1. aprila 1913.

Večerna molitev.

Moja otročička spita
kot dva angela . . .
Moja pa molitev plove,
plove do neba :

»Oče naš, ki si v nebesih,
čuvaj mi ju Ti,
da se jima v noči zlega
kaj ne pripeti.

Vodi ju vse dni življenja
ono srečno pot,
na kateri ni prevare,
ne skušnjav, ne zmot.

In ko jima solnce vtone
zadnjič za goré —
Naj zgodi se volja Tvoja,
saj najboljša je!« . . .

Moja otročička spita
kot dva angela . . .
Moja pa molitev splula
gor je do nebá . . .

Janko Polák.

Angelsko omizje.

8. Blažena Imelda Lambertini.

Ga v mnogih ozirih nenavadna deklica, iz jako imenitne grofovske rodovine, je že v detinski dobi razodevala izredno pobožnost in plemenitost srca. Večjega veselja ji njena skrbna mati ni mogla napraviti, kakor če jo je vzela s seboj v cerkev. Tu je Imeldica kakor zamaknjena sklenila ročici ter nepremično zrla proti tabernaklju, ker so ji povedali, da tam stanuje ljubi Zveličar naš.

V tistem času — rojena je bila l. 1322. — ni bilo nič nenavadnega, če so se otroci bogoljubnih staršev že prav zgodaj odločili za samostansko življenje. Ni čudo, če je tudi angelsko nedolžna Imelda začutila v detinskem srcu iskreno željo, da bi se Bogu posvetila v kakem samostanu.

Staršem se je seveda bridko zdelo, posloviti se od tako dobrega otroka, vendar so se iz ljubezni do Boga premagali ter svojo srčno ljubljeno hčerko oddali v samostan dominikank »Val de Pietra«.

Deklici so zažarele oči od veselja, ko je došla na kraj, kjer se je hotela popolnoma posvetiti Bogu. Z resnostjo, ki je nekaj nenavadnega pri otroku teh let, pa obenem z veliko radostjo je Imelda kot mala novicinja sprejela redovniško obleko: belo volneno krilo z enakim škapulirjem in pasom, ki je ob njem visel precej dolg molek.

Nepričakovano hitro in lahko se je privadila mlada redovnica jako ostrega samostanskega življenja. Enako kot druge redovnice je vstajala opolnoči k skupni pobožnosti, vadila se z vso gorečnostjo v premišljevanju in sploh tako lepo napredovala v bogoljubnem življenju, da so jo starejše sestre imele za zgled. Ko se je izprehajala med drevjem, se je zdelo, kakor da hodi angel po vrtu.

Središče vsega njenega mišljenja, vse njene ljubezni pa je bil Zveličar v tabernaklju. Pri sv. maši je bila mlada novicinja vsa zatopljena in zamaknjena v premišljevanje

čudovite božje skrivnosti na oltarju. Misel na Jezusa v presv. Rešnjem Telesu ji je olajšala vse težave in strogosti redovniškega življenja. Zlasti velika pa je bila njena želja po sv. obhajilu.

Blažena Imelda Lambertini.

Kadar so redovnice pristopile k sv. obhajilu, takrat je bila mala nevesta Kristusova silno žalostna, da se ni mogla z njimi vred udeležiti te sreče; kajti tudi v tistih časih so bili ljudje napačnih misli, da

mladina do gotove starosti ne sme iti k svetemu obhajilu. Zato tudi Imelda ni smela še sprejeti nebeškega Ženina v svoje nedolžno srce. Solznih oči je večkrat prosila spovednika in tudi prednico, da bi dobila dovoljenje za sv. obhajilo; toda vselej je dobila odgovor: »Kadar boš 12 let stara.«

Zdaj pa se je odločila, da hoče potrkat pri Jezusu samem; s podvojeno gorečnostjo in prisrčnostjo se obrne do nebeškega Prijatelja otrok, saj je rekel sam: »Pustite male k meni!« Gotovo ne bo prezrl moje prošnje, si je mislila, ter me bo povabil k sebi.

In res. Zveličar ni prezrl njene goreče prošnje. Bilo je na predvečer vnebohoda Kristusovega, 12. maja 1333. Imelda je zopet čutila ono neizmerno hrepenenje po nebeški hrani. Ta praznik je bila slovesna sv. maša v domači redovniški cerkvi. Po sv. maši odpre duhovnik tabernakelj, prime ciborij z najsvetejšim Zakramentom ter začne deliti redovnicam sveto obhajilo. Imelda kleči, moli, joka in upa . . . Ne more verjeti, da bi zastonj prosila. Ko se redovnice vračajo na svoja mesta, se zdi, da bo njena prošnja brez uspeha. Toda ne! Glej čudo! Iz ciborija splava sv. hostija prosto po zraku proti mali redovnici. Nebeška vonjava prepoji cerkev. Vse navzoče prevzame sveta strahota . . . Božja moč je posegla vmes, da je nedolžno srce prejelo tolažbo božjega Zveličarja. Imelda čaka polna hrepenenja; oči ima uprte v sveto hostijo, ki visi v višavi pred njo, kakor bi jo držal neviden angel, dokler se ne približa duhovnik, ki s tresočo roko podeli čudežno hostijo nedolžni nevesti Kristusovi . . . Kakor zamaknjena kleči nekoliko časa presrečna deklica na svojem prostoru, potem pa zatisne oči. Njen obraz je kakor brez krvi. Deklica se topi v blaženstvu . . .

Redovnice jo strmeč opazujejo. Polagoma pa se ji približajo, skrivnostna slutnja jih obide. Pokličejo jo po imenu, rahlo se je dotaknejo, toda Imelda se ne zgane. Srce, ki je dobilo svojega Zveličarja, ne bije več. Nebeški Ženin je odpeljal svojo nevesto od ženitovanjskega obeda v večna bivališča . . .

Papež Leon XII. je to odlično udeleženko angelskega omizja prištel med blažene, Leon XIII. pa jo je izbral za patrono prvoobhajancem.

(Po »Slov. Učitelju«.)

9. Po škofovem posredovanju.

V neki vasi blizu mesta je bila v šoli preizkušnja. Nenadno pridejo tudi škof k tej preizkušnji.

Tak obisk seveda posebno iznenadi učitelje in otroke. Naenkrat postane v šoli vse nekako svečanostno. Posebno pa je začelo utripati srce mali Nežici, ki še ni bila dvanajst let stara. Škofov prihod se ji je zdel kot nekak čudež, ki ga je izprosila sama Kraljica nebes in zemlje. Pa zakaj so obšle te misli malo Nežico? Poslušajte:

Nežica je imela nekoliko starejšo sestrico Marijo, ki je bila odločena, da pojde belo nedeljo k prvemu sv. obhajilu. Zdaj pa Nežica ni imela večje želje kot to, da bi se mogla s svojo starejšo sestrico tudi pridružiti angelskemu omizju; pa je bila še — premлада! Sicer je bila Nežica ena prvih in najpridnejših v razredu; toda župnik kot »mladoletni« niso hoteli nakloniti te zaželjene sreče. Sicer je dobra deklica tudi kaplanu razodela svojo željo; pa je tudi niso uslišali, marveč so jo šaljivo zavrnil: »Ti se boš morala pa že do škofa obrniti in prositi dovoljenja!«

Pobožna deklica, ki je vendar tako zelo koprnela po nebeški sreči sv. obhajila, se zateče v svoji zadregi k presveti Devici Mariji. Devetdnevnicu prične k časti Matere božje.

Domači ji pa začno nagajati, češ, naj se le osrči in odpotuje v mesto k škofu, saj je le samo pol ure daleč. Dobro dekletce že začne obupavati; saj je že minil šesti dan njene pobožnosti, pa je le še vse pri starem. — Toda zdaj, zdaj ji skoraj srce zastane, ko pridejo — kakor iz nebes poslani — prevzvišeni gospod sami v šolo.

In ko so se škof na šolskem dvorišču pogovarjali z gospodom župnikom, se približa Nežica sicer boječe, vendar pogumno in razloži škofu svojo imenitno zadevo. Oh, kako se čuti srečno, ko se ji prošnja

blagohotno usliši! In tudi njena mala prijateljica enakih let, ki si je tudi na tihem želela te sreče, se bo tudi smela, kakor Nežica, pridružiti starejšim otrokom-prvoobhajancem.

Tako je bilo Nežici poplačano detinsko zaupanje do ljube Matere božje. Zato je pa tudi trdno sklenila na dan prvega sv. obhajila, da bode ostala vse življenje — otrok Marijin. (Po »Kl. Ave Marija«.)

Spomin na Rezijana.

Vsako leto, ko je ogrelo solnce zemljo, da je pogrnala travo in cvetje, je prišel v našo vas Rezijan. Pri Kališčarjevih se je ustavljal; tam so ga vedno radi sprejeli.

In vsak dan, ko je posijalo tisto belo bliščeče solnce, da so se na tleh ostro črnile sence hiš in dreves, je postavil Rezijan svoj brusilnik v senco pred hišo sredi vasi pred klop. Noga je pritisnila dolgi vzvod, ki je zavrtil veliko kolo, ki je bilo v zvezi z njim po vrvi, in kolo je zavrtilo brus, na brus pa je Rezijan pritisnil jeklo, da je zaškrtało in zvenelo.

In tako je bilo vsak dan. Noga je nalahko pritisnila vzvod, kolo se je vrtilo, in jeklo je tožilo pod prsti Rezijana na trdem kamenitem brusu.

Otroci smo posebno radi imeli tega moža. Sivi lasje so se mu usipali izpod klobuka, obraz je imel resno, skoroda strogo preprežen z globokimi gubami, siva, skoraj bela, gosta in mehka brada je častljivo padala na prsi, in oči, oči je imel tako mehko modre in tako prijazne, da se nam je priljubil kot nekak dober oče.

Kar redno smo se shajali vsako popoldne pred Kališčarjevim oknom pri Rezijanu. Fižolkali smo prav ob njegovem brusilniku; če smo se šli »slepe miši«, se je človek kaj lahko skrtil za njegov brusilnik,

tudi pod klopjo za Rezijanovimi nogami je bil varen prostor — in vselej je možu zaigral lahen nasmeh okrog usten, in oči so mu še bolj zažarele v mehki milobi, če nas je zdajpazdaj pogledal kot na skrivaj izpod širokih krajev velikega klobuka.

Ustavilo se je kolo, vrvica je še drhtela kot utrujena od dela, mož se je zravnal, potegnil predalček iz omarice na strani brusilnika, vzel kos kruha iz nje — in vsi otroci smo posedli okrog po klopi, ali pa smo se postavili v kolobarju predenj. Vselej nam je kaj povedal. Dostikrat nismo vsega razumeli, a zdelo se nam je, da mora biti modro, kar je govoril mož, in tako so pale besede v srce in ostale v njem.

»Stric, zakaj pa škrta nož tako hudo, kadar ga brusite?« je vprašal kak radovednež.

»Boli ga!« se je nasmehljaj mož. »Boli ga; pa če hoče, da bo oster in da se bo svetil, mora potrpeti. Vidite, otroci moji, tudi človek, če hoče, da bo dober, mora veliko potrpeti. Boste že videli, otroci moji, ko odrastete!«

Nismo razumeli vseh besed, skoro neverjetno smo pogledali moža. Kje pač misli otrok, da ne bo ostal vedno otrok, da mu ne bo vedno rezala kruha ljubeča mati z darežljivo roko, da pridejo kdaj tudi tesne in težke ure!

»Tudi jaz sem bil kot vi!« je nadaljeval. »Ej, tam v lepi Reziji, tam v moji deželici, tam v moji rojstni vasi Ravnici! Prav kot tu pri vas za Gorenjo vasjo Bistrica, prav tako teče pri nas Rezijanski potok.«

»Pa je tudi pri vas tako lepo, ravno polje, pa vasi so tudi pri vas tako velike in hiše tako lepe?«

Mož je skomizgnil z ramami kot v nekaki negctovosti: »Ni tako lepega polja in ni tako širokih travnikov, pa meni se zdi lepše, kot tukaj, otroci moji. — Boste videli, ko boste veliki, pa boste morali od doma. Prišli boste v kraje, morda mnogo lepše, kakor so ti, a v srcu se vam bo tožilo po domu: o tam doma je bilo lepo! — O, Rezija je lepa, lepa, čeprav je borna!«

In oči so zažarele možu v hrepenečem domotožju, in vsi smo ga gledali tiho in vsi smo čutili, da je možu težko v srcu po daljni domačiji; čutili smo z njim, a prav razumeli nismo njegovih besed; samo kakor nejasna, zabrisana slutnja se je zganelo v naših srcih, da čaka morda tudi nas nekaj takega.

»Zdaj poleti so vsi v planinah, pri stajah. Spravljajo planinsko seno, visoko gori, mnogo višje kot je vaša Velika gora. Otroci pa pasejo jančke po pobočju planin.«

»Pa imate tudi pri vas kaj jančkov?«

»Imamo jih. Francek, Tonček in Nežica jih pa pasejo.«

»Pa sta že velika Francek in Tonček?«

»E, taki so kot vi, vsi trije tako veliki, pa živi in veseli!«

»Kako bi bilo lepo, če bi prišli z vami k nam! Skupaj bi se igrali! — Zakaj pa jih pustite same doma?«

»I saj je mati pri njih — jaz pa moram iti, da jih preživim.«

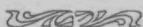
Vesela in žalostna čustva so se pač menjavala v srcu moževem, kakor na njegovem obrazu jasnost in senca.

»Pa naj še Francek ali Tonček pride z vami k nam!«

»Saj bo, saj bo — ko malo odraste,« je rekel mož polzamišljeno, videč bodočo usodo svojih sinov, ki ne bo boljša od očetove.

In jeklo je spet zaškrtalo na brusu in tožilo skozi do večera — — —

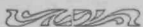
Bogumil Gorenjko.

Za god.

Kaj bi ti voščil,	No, pa naj bode:	Ko te poljubi
dete, za god?	»Bog, ti jih daj!«	ženica — smrt,
Zemeljske sreče,	In pa še nekaj —	naj bi ti širom
njenih dobrot?	veš, dete, kaj?	raj bil odprt . . .

Janko Polák.

Mariji.

Gorko pesem v srcu nosim.
Ali komu bi jo dal?
Daj jo meni — kliče gora —
dam ti zanjo cvet prezal.

Gora, gora! Kaj pa misliš?
So planike lepe res;
a najlepše vendar niso,
niso dali ti z nebes.

Gorko pesem v srcu nosim.
Ali kómu bi jo dal?
Daj jo meni — prosi solnce —
dam ti zanjo žar svetel.

Solnce, solnce! Kaj pa misliš?
So kristali dragi res,
kot kristali žarki tvoji,
a najdražjega ni vmes.

Moje solnce, moja roža,
višja kakor vse stvari.
Sram me je te drobne pesni;
ali sama — k Njej kipi.

Silvin Sardenko.

Povestica o Anici.

Tiho je bilo v sobi . . .

Anica je sedela ob mizi in je gledala skoz okno
vun v pomlajeno pomladansko naravo. Oko ji je zrlo
na domači vrt, ki so po njem cvele marjetice; na zelene
travnike in na gozd, in na drugo stran, dol na njive, kjer
so ljudje orali in sejali; in še dalje na gore in na raz-
tresene oblačke nad njimi. In vse to je ožarjalo in osvet-
ljevalo jasno solnce nebeško.

Anica je gledala to lepoto pomlajene narave in to
pisano življenje v nji. A njeno oko je bilo motno in njena
duša je bila žalostna. Zakaj Aničina mamica je bila
bolna. Zdajpazdaj se je okrenila Anica od mize in je
sočutno pogledala na mamico, ki je ležala na postelji in
nemirno spala.

Tiho je bilo v sobi. Čulo se je le enakomerno tik-
takanje stenske ure in pridušeni vzdih bolne mamice.

Mačka je dremaje ležala na klopi pri peči in predla; nadležna muha je pribrenčala od okna in se vsedla na njeno uho; mucika pa je stresla z ušesom, in sitna muha je zopet odletela nazaj k oknu . . .

Žalostne misli je mislila Anica. Težko je že čakala sestre, ki je bila še zgodaj zjutraj odšla v mesto po zdravila.

»Kaj da ni Minke tako dolgo iz mesta?« se je vprašala.

»In tudi Tineta ni dolgo iz šole. Saj je že štiri ura, pa ga še ni,« je mislila in se je ozrla k vratom.

Mačka je skočila s klopi k vratom in tam je nekako proseče zamijavkala: »Mijav-mijav«.

Anica je vstala in je stopila k vratom. Odprla jih je nalahko, da bi ne motila speče mamice, in mucika je smuknila v vežo — — —

Tudi Anica je šla vun. Na vrt je hitela, kjer so rastle tako lepo rdeče-nadahle marjetice. Kako veselo je bilo na vrtu! Male siničke so cvrčaje skakale z drevesa na drevo, z veje na vejico in iskale hrane. In ob strani vrta, pri cesti, so brskale po tleh domače putke, in petelin je kakor vojskovodja hodil pred njimi. V grmovju pod vasjo pa je žvižgal črni kos, visoko v zraku pa se je vrtil škrjanček in drobil svojo pesem.

Anica je sedla v travo, poslušala ptičje petje in gledala marjetice okrog sebe. Pa je stegnila belo ročico in je utrčala belo rdeče-nadahlo marjetico. In je pulila z drobnimi prstki list za lističem in govorila:

»Mamica zdravi — mamica bolni — mamica umrli . . .«

In zadnji listič bele marjetice ji je povedal:

»Mamica umrli!«

Pa je utrčala Anica drugo marjetico in je zopet govorila:

»Mamica zdravi — mamica bolni — mamica umrli . . .«

»Mamica umrli« — ji je povedal zadnji listič, in Anica je zaplakala, bolešno zaplakala.

Tedaj pa so prišli po cesti mimo vrta gospod kaplan in so zagledali Anico, ki se je jokala in si brisala solze.

»Kaj plakaš, Anica?« so jo vprašali.

Anica se je plaho ozrla in je vstala. Ihtela je in ni mogla govoriti.

»No, povej, Anica, zakaj se jokaš,« so vprašali in so jo prijeli za drobno ročico.

»Mamica bodo umrli — marjetica mi je to povedala; zadnji listič marjetice,« je ihté govorila in se obrnila vstran.

»Ne bodo umrli mamica, ne; saj tega ne vé marjetica, zadnji listič marjetice. Le pridna bodi pa moli, in mamica bodo zopet zdravi,« so jo potolažili gospod kaplan in so izginili za ovinkom.

Anica je pa še ostala, potem pa šla in si natrgala rožic: marjetic, zvončkov, trobentic in velikonočnic. Vse skupaj je povezala s travo in jih je nesla v znamenje za vasjo. Tam jih je postavila pred Marijino podobo, pogledala je zaupljivo v mili obraz Matere božje in pokleknila. Dolgo je klečala in prosila Marijo zdravja za bolno mamico . . .

»Anica!« — je začula glas za seboj. Ozrla se je in spoznala teto Rezo s cekarjem v roki.

»Molila sem, teta; za bolno mamico sem molila. Gospod kaplan so rekli, naj molim, in mamica bodo gotovo ozdraveli,« je govorila in je prijela teto za roko.

»No, si že pridna, Anica, ki si molila za mamico. Marija ima rada male otroke in rada usliši njih prošnje. Mamica bo ozdravela.«

»Kaj pa imate v cekarju, teta?« — je vprašala Anica.

»Jabolk in suhih hrušk in češpelj sem prinesla za bolno mamico. — Ali hočeš eno jabolko?« In teta so ji ponudili lepo rdečkasto jabolko.

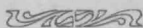
»Ne bom jedla, teta! Dajte rajši mamici, ki so bolni, da preje ozdravijo.« — — —

Sestra Minka in bratec Tine sta bila že doma, ko sta stopili v hišo teta Reza in Anica.

* * *

Čez teden dni je bila Anica zopet vesela. Skakala je po vrtu in nabirala cvetke: marjetice, zvončke, trobentice, velikonočnice. In vse je povezala v lep šopek in jih postavila pred Marijino podobo v znamenju za vasjo, zakaj njena ljuba mamica je bila zopet zdrava . . .

Žitimir Češarkov.

Kaj premore prava ljubezen.

Ne bi bilo prav, če bi vam, ki ste zbrani kot mladi junaki in mlade borilke v armadi Marijini, v vrvcu Marijinem, ne povedal mične zgodbe o odločni in požrtvovalni ženici, ki je za časa evharističnih slavnosti potovala peš iz južne Istre daleč gor na cesarski Dunaj.

V mali vasi v Istri je bil oznanil župnik slovesnost, ki se je imela obhajati na Dunaju na čast božjemu Zveličarju v sv. Rešnjem Telesu. Povabil je svoje vernike, naj bi se vsaj kdo, ki ima denar in veselje, odločil, da bi šel na Dunaj. Revni farani si seveda niso mogli privoščiti te izredne sreče. Pač pa se je odpravila na pot 72 letna ženica. V torbici ni imela drugega, nego tri kronce; dve je namenila za eno sv. mašo, ki naj bi se opravila za časa kongresa, da bi božji Zveličar blagoslovil njene sovaščane. Cele tedne je romala pogumna ženica mimo Ljubljane, Maribora proti Gradcu. Samo eno noč ni dobila prenočišča ter je morala prenočiti zunaj na prostem. Dospevši v Gradec je menila, da je že na Dunaju; šla je v minoritsko cerkev ter je oskrbela obljubljeno sv. mašo. Po sveti maši pa vpraša, kje bo kongres. Toda povedali so ji, da je šele v Gradcu in da bo morala še nekaj dni hoditi, predno bo na Dunaju. Ta žalostna novica jo je sicer močno potrla, vendar pa ni izgubila poguma. Nadaljevala je svojo pot mimo krajev Frohnleiten, Bruck do Mürz-zuschläga. Tu so jo pa vsled lakote in utrujenosti napadle take slabosti, da ni mogla več naprej. Dva dobra železničarja sta jo odvedla na varno, jo okrepčala z mlekom in kruhom ter nabrala med svojimi tovariši toliko denarja, da je mogla kupiti vozni listek do južnega kolodvora na Dunaju. Na Dunaju sta bila samaritanska sprevodnika zopet v zadregi, kam bi peljala sirotno ženico. Tu prideta — kakor po božji previdnosti — iz Fazanske ulice dve redovni sestri božje ljubezni. Njej sta priporočila sprevodnika neznano tujko. Dobri sestri sta jo res odpeljali v bližnji samostan, kjer so jo imeli na hrani in stanovanju celih 14 dni ter ji oskrbeli tudi novo obleko. Vsak dan je šla k sv. maši in k sv. obhajilu in je skoraj ves čas premolila v domači kapeli.

Kmalu se je razglasilo po Dunaju, da je neka revna ženica iz daljne tujine peš prišla na Dunaj, da bi se udeležila evharistične slovesnosti. Ko so o tem čuli tudi otročiči Njega cesarske visokosti, prestolonaslednika Franca Ferdinanda, so prosili svoje starše za milodar, ki bi ga ponudili dobri starki. Kako je bila vesela naša Istrijanka, ko je izvedela, da ji prestolonaslednikovi otročiči pošiljajo sto kron. »Tisočero naj ljubi Bog povrne cesarski hiši,« je odgovorila. Tudi pokojni kardinal dr. Nagl je govoril z ženico. Presrečna je bila, ko ji je visoki cerkveni knez podelil sv. blagoslov. Odlična dunajska rodbina je ženici dovolila, da je s hišnega balkona na Ringu smela gledati slavnostni sprevod s sv. Rešnjim Telesom. Ko se je vračala domov, je bila skoraj bogata, kajti imela je 600 kron milodarov. Tako je poplačal Jezus njeno ljubezen in njeno požrtvovalnost. Gospod nikomur doižan ne ostane.

A. Č.

† Vilko Prah.

Ljubi otročiči! Današnji »Angelček« vam prinaša sličico pridnega dečka, ki ga je ljubi Bog pred dvema mesecema vzel k sebi v sveta nebesa. Že slika sama vam kaže, da je bil rajnki Vilko zelo ljubezniv deček. Vem pa, da želite kaj več zvedeti o njem. Rad ustrezem vaši želji, ker zaupam, da boste posnemali pridnost srečnega Vilkota.

V lepem Kamniku pod snežnimi planinami je bil Vilko doma. Edini sinko dobre mamice je vzbujal v njenem srcu najlepše upe. Pa zgodaj se je pokazala na otroku nevarna bolezen, srčna hiba. Vi, mali moji, seveda ne veste, kakšna bolezen je to, in prav je, da ne veste. Ljubi Bog vas ohrani zdrave, da vam bodo cvela ličica in žarela nedolžna očesca. Vilko je pa vsled te bolezni prav veliko trpel, in vendar je bil vedno potrpežljiv. Kot angelček je živel pri svoji mamici; zato so pa prišli nebeški krilatci in so odnesli njegovo dušico na rajske livade.

V šoli Vilko ni bil najboljši. Saj se tudi ni mogel tako pridno učiti, ko je bil pa skoro neprestano bolan. Le pomislite, ljubi moji, kako težko sedite vi pri Kate-

kizmu ali Računici, kadar vas tudi le malo boli glavica ali vam nagaja kak zobček. Vilko je pa moral prenašati še veliko hujšo bolezen, kakor je ta. Pa on je znal drugače zadovoljiti gospoda kateheta in učitelja. In prav vesel bo tudi vaš gospod učenik in katehet, če boste tudi vi znanprej to poizkusili. Posrečilo se vam bo prav gotovo, če boste le tako mirni in pazljivi, kakor je bil rajni Vilko. Veste, dobra glavica nič ne pomaža, če je srce polno razposajenosti in trme.

Še bolj priden, kakor v šoli, je bil pa naš dečko v cerkvi. Prav rad je hodil k službi božji in zelo pogosto je prejemal nebeško Dete v svetem obhajilu. Pomislite,

kako rad je prihajal Jezusček v tako lepo in nedolžno srcece, kakor je bilo Vilko! O, takrat je Vilko pozabil, da je bolan; takrat je igralo veselje v njegovih očescih in prav zaupno se je pogovarjal z milim Detetom, ki je počivalo v njegovem srcu kakor v zlatih jaslicah. Izkušal je okrasiti in ovenčati te jaslice s pisanimi cvetkami lepih čednosti, da bi se Jezusček tembolj radoval in temrajši prihajal k njemu. In, čitateljčki ljubi, ali uganete, kam je šel Vilko nabirat pisanih cvetk in spletat venčkov za milega Jezusčka? O, gotovo se vam že zdi, saj dober in priden otrok ne more iti drugam kakor v — »Marijin Vrtec«. Da, v ta vrtec je zahajal Vilko in nabral je v njem mnogo dehtečega cvetja. Jezusček je rad prejemal lépe

venčke . . . toda glejte, enkrat se mu je pa zazdelo, da je Vilko sam najlepša rožica tega vrtca, pa jo je presadil k sebi v sveta nebesa, da mu cvete neprenehoma ob bisernih jaslicah nebeške radosti. S poljubčkom Marijini svetinjici je odplavala Vilkova dušica ko beli golobček v solčne višave.

Še ene reči ne smem pozabiti: Vilko je bil pevec! Pa tudi ta dar božji je hotel obrniti Bogu v čast. Nič ga ni ovirala bolezen, vedno je bil med prvimi na koru v frančiškanski cerkvi. K pevskim vajam je prihajal pogosto v samostan in tu se mu je celo porodila želja, da bi ostal v samostanu za vedno. Kako se je začudila in vzradovala njegova blaga mamica, ko ji je nekoč rekel: »Mama, jaz bi pa najrajši ostal kar v samostanu!«

Kaj se vam zdi, ljubi otroci, ali Vilko ni mar ljubil svoje dobre mamice, da je želel tako mlad od nje? O, nikakor, svojo mamico je imel Vilko zelo rad! Pa vedel je, da je le ljubeznivi Bog tisti, ki daje pridnim otrokom dobre ateje in skrbne mamice. In ravno zato, ker je svojo mamico močno ljubil in rad poslušal njeno pripovedovanje o velikem Bogu, je zaželel ostati pri Njem za vedno — samostanu. O, kako kmalu mu je Bog izpolnil to željo! Nele v samostanu ga je sprejel, temuč naravnost v sveta nebesa, kjer prepeva sedaj z angelčki po nebeških tratah in pričakuje v nepopisnem veselju svoje mamice in ateja.

Ljubi otročiči, bodite tudi vi tako pridni, da bo Bog tudi po vas poslal nekoč svoje angele in vas poklical v sveta nebesa. Kako vesel poljubček vam bo dal srečni Vilko — zakaj on pričakuje tudi vas in moli za vas pri nebeškem Detetu.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 3.

Ker se mu ne mudi domov (ima svoj dom pri sebi).

Prav so odgovorili: Potočnik Marica, učenka III. razreda c. kr. vadbice v Ljubljani; Kranjc Franc v Dobcu pri Cerknici; Mutec Amalija, Rudela Štefi, Vrečko Matilda, Orosel Pavla, Koser Marijana, Kotnik Marija, Hrovat Mehtilda, Jošt Marija, Kosi Ana, Kolar Marija, Omladič Justina, Sinkovič Pavla, Slana Vekoslava, Luževič Marija, Dršek Ana, Brukner Frančiška, Svetel Marija, učenke VII. razreda pri čast. šolskih sestrah v Celju.

Rešitev demanta št. 3.

V
 m e č
 M i l k o
 M a r i č k a
 V e l i k a n o č
 k o z a r e c
 N a n o s
 t o p
 č

Prav so rešili: Gspan Alfonz, Podkrajšek Metod, Pompe Leon, učenci c. kr. vадnice v Ljubljani; Bischof Mimica, Rudica, Vikica in Silvica v Ljubljani; Kranjc Milica, učenka II. razr. mešč. šole v Mariboru; Ploh Pepika, učenka v Središču; Murnik Fanija in Stare Nada, učenki II. razr. c. kr. vадnice v Ljubljani; Lukačič Sabina, učenka v Središču; Arh Gabriel, učenec III. razr. v Mošnjah; Kocjan Irma, Bratina Marica, Kaluža Marica, Rabič Kristina, Šircelj Malka, Kregar Marica, Horvat Stanka, Tomšič Zofija, Gärtner Dorica, Slavec Jožefa, Urbančič Hermina, Rošer Anica, Vičič Pavla, Štemberger Mimica, Gržina Verica, Valenčič Mira, Ličan Marija, Vodenik Nada, učenke samostanske šole v Trnovem; Žnidarsič Nada, učenka v Ilirski Bistrici; Serkan Leopold, Babnik Janez in Florijan, Iskra Josip, Koncilja Gvido in Vincenc, Petek Franc, Žagar Miha, Cotman Maks, Lukan Angela, Dobovšek Polona, Maleš Terezija, Staravasnik Terezija, Smolnikar Ana, Stehničar Katarina, Plahutnik Terezija, Kranjec Olga, Jazbinšek Marija, Potočnik Marija, Zlatnar Neža, Dolenc Katarina, Sušnik Marija, Plahutnik Frančiška, Urbanc Marija, učenci in učenke II. razreda v Mekinjah; Kiepak Klodi, Budna Jerica, Vogrinc Mici, Perko Minka, Küssel Terezinka, Picelj Zlatica, Plapper Tončka, Mlaker Malči, Možina Mimi, Meršol Ilka, Mirtič Ivika, Obed Jožica, Bučar Mirica, Sajovec Ella, Krajger Mimica, Jelenc Tilica, Medved Ruža, Oblak Mici, učenke nad. šole v Rudolfovem; Rozman Minka, Pavlovčič Milka, Mellina Ivanka, Lipah Ivanka, Ivanšek Emica, Jagodic Fanči, Vrhovec Marija, gojenke v Lichtenturničnem zavodu v Ljubljani; Trohinar Viktor, učenec III. razr., Jeraj Ana, Bizjak Mar. in Kastelic Mar., učenke V. razr. c. kr. vадnice v Ljubljani; Vičič Ivanka, učenka v Harijah.

Oboje so prav rešili: Brus Marija Ana, Hribernik Zofija, učenki VII. razr. v Idriji; Stukelj Mara, Vida, Draga in Mila, učenke na Frankolovem; Zamida Vera, učenka II. razr. c. kr. vадnice v Ljubljani; Wurzbach pl. Tannenberg Fani, Žunkovič Roza, Repinc Ana, Radanovič Nevenka, Gerbec Ivana, Bauer Olga, Šabec Angela, Čebular Marija, pl. Trux Jožefa, učenke v uršul. samostanu v Škofji Loki.